

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 czerwca 2026 r.

w sprawie **W.G. i Z.W.**

wniosku obrońcy W.G.

o wyłączenie sędziego A.B. od udziału w sprawie,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego A.B. od udziału w sprawie o sygn. akt II KK 542/25.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych W.G. i Z.W. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2025 r., sygn. akt V Ka 357/25, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 31 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 114/20. Z uwagi na wymierzenie skazanym tylko kar grzywny, jedynym zarzutem podniesionym w obu kasacjach był zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., mającej zaistnieć z powodu udziału w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Lublinie sędziów powołanych do pełnienia urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o

zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3; dalej – ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r.).

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt II KK 542/25 i przydzielona do referatu sędzi SN A.D. Obrońca skazanego W. G. złożył wniosek o wyłączenie tej sędzi od udziału w sprawie, uzasadniając go istnieniem uzasadnionych wątpliwości co do jej bezstronności, wynikających faktu, że do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego została powołana w trybie kwestionowanym w apelacji, tj. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w sposób określony przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 lutego 2026 r. wyłączył sędzię A.D. od udziału w rozpoznaniu sprawy II KK 542/25.

Następnie w trybie losowego przydziału przedmiotowa sprawa trafiła do referatu sędziego SN I.Z., który na wniosek obrońcy W. G. postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2026 r. został wyłączony od udziału w rozpoznaniu sprawy z takich samych powodów co sędzia A.D.

Po przeprowadzeniu kolejnej procedury losowania sprawa została przypisana do referatu sędziego SN A.B. Obrońca skazanego W. G. konsekwentnie wystąpił o wyłączenie również tego sędziego od rozpoznania sprawy. W piśmie zbliżonym treścią do poprzednich pism inicjujących wyłączenie sędziów:

- jako podstawę prawną wniosku powołał art. 41 § 1 k.p.k.,
- wskazał, że sędzia A.B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego został powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r.,
- wskazał, że w odniesieniu do wymienionego sędziego zachodzi okoliczność rodząca uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności, bowiem wniesiona kasacja zawiera zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., sygnalizujący nienależytą obsadę sądu drugiej instancji, będącą skutkiem udziału w procesie nominacyjnym sędziów orzekających Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. „Oznacza to, że sędzia Sądu Najwyższego A.B. sam powołany na urząd w analogicznym trybie, miałby rozstrzygać, czy udział sędziego powołanego na

wniosek nowej KRS w składzie sądu *meriti* stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy W. G. o wyłączenie sędziego A.B. od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. akt II KK 542/25 zasługiwał na uwzględnienie. Nie sposób odrzucić twierdzenia, że w sytuacji, gdy w kasacji obrońca podniósł zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z powodu udziału w składzie orzekającym Sądu odwoławczego sędziów powołanych do pełnienia urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., a sędzia A.B. do pełnienia urzędu również został powołany na wniosek tego organu, to zachodzi uzasadniona obawa, że rozpoznanie sprawy z jego udziałem nie byłoby w pełni obiektywne. Jest bowiem wysoce prawdopodobne, że oceniając zarzut kasacji, sędzia miałby w polu widzenia własny status zawodowy, który podałby w wątpliwość, gdyby podzielił argumentację obrońcy w zakresie wspomnianego uchybienia. Zatem odpowiednio stosowana zasada *nemo iudex in causa sua* przemawia za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku. Podejmując decyzję, należało również mieć w polu widzenia uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, w której m.in. wskazano, że środek odwoławczy zawierający zarzuty dotyczące uchybienia w procedurze powołania sędziego nie może być rozpoznany przez sąd, w skład którego wchodzi osoba powołana w takiej samej procedurze. Niewątpliwie odnosi się to również do rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Chociaż wniosek o wyłączenie sędziego A.B. od udziału w sprawie pochodzi tylko od obrońcy skazanego W. G., uznano za słuszne wyłączenie sędziego „od udziału w sprawie o sygn. akt II KK 542/25”, tj. także w sprawie kasacyjnej skazanego Z. W., bowiem sprawa obu skazanych powinna być rozpoznana w jednym postępowaniu. Nadto nie można było pominąć, że względy, które przemawiały za wyłączeniem sędziego A.B. od udziału w sprawie skazanego W. G., były aktualne także w odniesieniu do skazanego Z. W.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]